

Svendborg Amtsråd ikke vilde staffe disse Midler, dersom man satte Fordringen derom ind i Loven, villig. I øvrigt synes der jo at være en Modsetning mellem Opfattelserne mellem de 2 ærede Medlemmer, som have talt i denne Sag, idet det første ærede Medlem gik ud fra, at Betingelserne, som vare stillede i Loven, maatte den ærede Minister forvente kunne opfyldes, hvormod det sidste ærede Medlem syntes at have den Opfattelse, at selv om man vedtog Loven i denne Skikkelse, blev der ikke noget ud af det. Jeg er tilbøjelig til i denne Henseende at holde med det ærede sidste Medlem; jeg tror ikke at Forslaget, naar det gennemføres i den Skikkelse, hvori det foreligger, vil i Virkeligheden kunne gennemføres ude i Landet. Jeg tror ikke, at Svendborg Amt vil være i Stand til at tilvejebringe Tilskuddet, og jeg tror heller ikke, at den sydfynske Bane gaar ind paa at yde den Forpagtningsafgift, som her er forudsat. Det ærede Medlem, som talte først, mente rigtig nok, at man kunde ikke regne med det Tal, som fremgaar af Selstabet's Regnskaber med Hensyn til Faaborg Banen, idet denne Bane agerer som Jødebane for Hovedbanen fra Svendborg til Odense, hvad den jo ganske rigtig gør; men jeg kan ikke tro, at den Trafik, som den tilfører Svendborg Banen vil være i Stand til at dække det Tab, som Selstabet har af at drive den. Naar det ærede Medlem saa søjede til, at den nye Bane ogsaa vilde blive Jødebane for Svendborg—Odense Banen, saa tager det ærede Medlem jo ganske Fejl. Den bliver i Virkeligheden ganske det modsatte. Den vil bortføre en Del af den Trafik, som nu gaar over Svendborg—Odense, idet den, som skal gå paa, vil gaa denne Vej til Nyborg, i Stedet for over Odense. Jeg føler mig derfor overbevist om, at det sydfynske Jærnbanelstak ikke gaar ind paa den Forpagtningsafgift, som her bliver paalagt. — Naa, men det nytter jo aldeles ikke at tale om det her; der skal jo forhandles videre om denne Sag, og jeg haaber, at man under fortsatte Forhandlinger vil komme til et tilfredsstillende Resultat.

Breinholt: Det ærede Medlem har muligvis Ret i, at det ikke er noget nyt, jeg bragte frem; men det glæder mig ganske overordentligt, at om det, jeg bragte frem, vidste han egentlig ikke, saa vidt jeg hørte, noget andet ondt eller slemt at sige, end at det ikke var nyt. Jeg er meget tilfreds over og foretrækker langt at have bragt noget godt gammelt frem end noget slet nyt. For saa vidt er jeg meget veltilfreds med

det ærede Medlems Udtalelser og tillader mig blot gentagende at henlede Udvalgets Opmærksomhed paa dette gode gamle.

Judenrigsministeren (Singer s Lev): Jeg er vant til at blive kaldt frem af det ærede 1ste Medlem for 8de Kredts (Breinholt), naar vi forhandle om dette Lovforslag, og det har jo flere Gange været min Skæbne at maatte forhandle det med Tinget. Det er slet ikke behageligt, for det er et meget vanskeligt Punkt at behandle. Det ærede Medlem har tidligere antydnet, at der var et probat Middel til at blive af med Lovforslaget, at lade det gaa over til de private Baner. Det tror jeg nu ikke er rigtig, og da jeg oftere har udbillet, hvorfor Regeringen, uden at ville gaa det ærede Medlems og andre ærede Medlemmers Formening for nær, har troet at maatte gaa til en Statsbane her — det ligger jo ganske simpelt i Kinge-Faaborg Banen — skal jeg ikke komme nærmere ind paa det nu.

Jeg tror nok, at den første Taler lagde lidt for megen Betydning ind i de 3%, som ere opførte i Lovforslaget til Forpagtningsafgift, og i det hele i den Stilling, Ministeren havde taget til Lovforslaget. Jeg vil sige det ganske lige frem; det er slet ikke saa let efterhaanden at tage Stilling til saadanne Lovforslag som dette og det om Viborg Station, Forslag, som komme frem Nar efter Nar og blive behandlede Nar efter Nar, og om hvilke Tingene ere uenige. Ærede Medlemmer, som ville sammenligne dette Forslag f. Eks. med Forslaget om Viborg Station, ville se, at medens man her har taget et gammelt Standpunkt, som falder sammen med Landstingets, er det for saa vidt ogsaa noget tilfældigt. Paa Forslaget om Viborg Station har jeg maattet tage et Standpunkt, som ikke faldt sammen med noget af Tingenes, altsaa meget vel vidende, at det ikke var det, der til syvende og sidst vilde komme ud. Men naar et Forslag bliver saa gammelt og Nar efter Nar vandrer igennem Tinget, er der ikke andet for Ministeren at gøre end at se at finde det korrekte Standpunkt, og her har jeg foreslaet det, som jeg ansaa for at være det korrekte fra Regeringens Side, og det, som fra først af nogenlunde er tilsigtet, uden at jeg derfor tør sige, at det er noget, som kan gennemføres lige over for Forpagtningsforholdet. Det vil vel til syvende og sidst komme an paa, hvorledes man skønner i Syn om disse Ting; derpaa vil det vel ogsaa til syvende og sidst komme an, hvad Staten vil gøre, om Staten f. Eks. vil give sig til at fore en Statsbane over Nyborg—Kinge til Faaborg.